

Annie Ernaux

Seneler

ÇEVİRİ: SİREN İDEMEN

ROMAN

11. BASKI

♥ can
çağdaş

ANNIE ERNAUX
SENELER

Can aędař

Seneler, Annie Ernaux

Fransızca aslından eviren: Siren İdemen

Les annes

İlk baskı: ditions Gallimard, 2008

Bu çeviriye kaynak alınan baskı: Folio, 2010

© 2008, Editions Gallimard, Paris

© 2021, Can Sanat Yayınları A.ř.

Cet ouvrage a bnfici du soutien des Programmes d'aide  la publication de l'Institut français.

Bu eser, Institut français kurumunun yayına destek programından yararlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz

1. basım: 2021

11. basım: Temmuz 2024, İstanbul

Bu kitabın 11. baskısı 4000 adet yapılmıştır.

Dizi Editörü: Didem Bayındır

Editör: řirin Etik

Düzelti: Melis Oflas

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık ve Yayıncılık
San. Tic. Ltd. řti.

Beylikdüzü O.S.B Mah. Orkide Cad. No: 1/Z Beylikdüzü-İstanbul
Sertifika No: 52098

ISBN 978-975-07-4881-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAęITIM TİCARET VE SANAYİ A.ř.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

ANNIE ERNAUX
SENELER

ROMAN

Fransızca aslından çeviren

Siren İdemen

♥can

Annie Ernaux'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Babamın Yeri, 2022

Yalın Tutku, 2022

Boş Dolaplar, 2022

Bir Kadın, 2023

Olay, 2023

Kızın Hikâyesi, 2023

Genç Adam, 2024

ANNIE ERNAUX, 1940'ta, Lillebonne'da, işçi sınıfına mensup bir ailede doğdu; çocukluğunu Yvetot, Normandiya'da geçirdi. Mazbut bir sosyal çevrede büyüdü, edebiyat öğrenimi gördü ve uzun yıllar boyunca edebiyat öğretmenliği yaptı. Kişisel deneyimle toplumsal tarihi birleştiren unsurları daha ilk romanı *Boş Dolaplar* ile ortaya koydu. Toplumsal sınıf atlama, evlilik, kadın özgürlüğü, cinsellik, kürtaj, hastalık, yaşlılık ve ölüm gibi meseleleri kendi deneyimleri üzerinden aktarırken, arka planda daima toplumsal yaşam ve onu oluşturan kültürel, siyasi, tarihî olaylara yer vererek, "toplumsal bellek" yazını olarak nitelenebilecek eserlere imza attı; başta 2022 Nobel Edebiyat Ödülü olmak üzere birçok saygın ödüle değer görüldü. Hâlâ Cergy'de yaşıyor.

SİREN İDEMEN, 1980'lerden bu yana gazetecilik ve çevirmenlik yapıyor. *Express*, *Roll*, *Bir+Bir* dergisinin ve sitesinin kurucu, editör ve muhabirlerinden. Çevirdiği ilk kitap *Bozkırdaki Gölgeler* (Can Yayınları, 1983), son kitaplardan bazıları ise *Parçalanma* (Emil Michel Cioran, Metis Yayınları), *Freud-Spinoza Mektuplaşması 1676-1938* (Michel Juffé, Metis Yayınları), *Karanlık Dükkân* (Georges Perec, Metis Yayınları). Annie Ernaux'nun *Kürtaj*, *Seneler*, *Babamın Yeri* ve *Boş Dolaplar* kitaplarını da Türkçeye kazandırmıştır.

“Sahip olduğumuz tek şey tarihimiz, o da bize ait değil.”

José Ortega Y Gasset

“Evet. Unutulacağız. Yazgımız böyle yazılmış, elden ne gelir. Bize ciddi, önemli, hem de çok önemli görünen şeyler, gün gelecek, unutulacak ya da önemsiz görünecek. İşin ilginç yanı, gelecekte neyin önemli ve yüksek değerinde, neyin zavallı ve gülünç sayılacağını bugünden hiç bilemeyişimiz. [...] Bize böylesine olağan görünen şimdiki yaşamımız da, gün gelecek, tuhaf, yakışıksız, budalaca, pek de temiz olmayan, ve hatta belki, günahkâr bir yaşam sayılacak...”*

Anton Çehov

* *Üç Kız Kardeş*, çev. Ataol Behramoğlu, İş Kültür Yayınları, 2016.

Bütün görüntüler yok olup gidecek.

savaş sonrası, Yvetot'da, yıkıntıların kenarında kafe olarak işletilen barakanın arkasında, güpegündüz çömelmiş çişini yapan kadın doğrulup külotunu çekiyor, eteğini indirip kafeye dönüyor

gözyaşlarına boğulmuş Alida Valli, *Une aussi longue absence*'da¹ Georges Wilson'la dans ediyor

'90 yazı, Padova'da sokakta yürürken, karşıdan gelen elleri omuzlarına bağlanmış adam otuz küsur yıl önce doktorların hamile kadınlara mide bulantısına karşı talidomid yazmasını ve dilden dile dolaşan bir fıkrayı çağrıştırıyor: Müstakbel anne bir yandan talidomid yutup bir yandan da bebeğine kazak örüyormuş, bir sıra haroşa, bir hap, bir sıra haroşa, bir hap. Bu sahne karşısında dehşete kapılan arkadaş, dur, ne yapıyorsun, bu yaptığın yüzünden bebeğin kolsuz doğabilir, bilmiyor musun diye çıkmış, kadın da onu biliyorum da, kol örmeyi bilmiyorum demiş

bir Charlots² filmi, lejyoner taburunun başındaki Claude Piéplu bir elinde bayrak tutuyor, diğer eliyle bir keçiye çekiştiriyor

huzurevinin diğer sakinlerininkinden farksız çiçekli ön-
lüğünün üzerine, omuzlarına attığı mavi şalıyla Alzhei-
mer hastası azametli kadın, Boulogne Ormanı'nda gezi-
nen Guermantes düşesi gibi mağrur edayla bir aşağı bir
yukarı koridorları arşınlarken, Céleste Albaret'nin Ber-
nard Pivot'nun televizyon programına çıktığı akşamki
halini hatırlatıyor

bir açık hava gösterisi, adamların dört tarafından gümüşü
mızraklar sapladığı sandığa kapatılmış kadın sapasağlam
çıkıyor dışarı, sihirbazlık numarasının adı *Bir Kadının
Kurban Edilmesi*'ymiş

Palermo'da, Cappuccini Manastırı'nın duvarlarında sal-
lanan yırtık pırtık danteller içindeki mummyalar

Thérèse Raquin'in afişinde Simone Signoret'nin yüzü

Rouen'da, Gros-Horloge Caddesi'ndeki André mağa-
zasının vitrininde, küçük bir platformun üzerinde dö-
nüp duran ayakkabı, ayakkabıyla birlikte altındaki yazı
da dönüyor: *Babybotte'la tıpış tıpış yürü, güzel güzel
büyü*

Roma'da, Termini İstasyonu'nda, birinci mevkideki kom-
partımanın perdesini yarıya kadar indirip peronda par-
maklıklara yaslanmış genç kızlara doğru cinsel organını
okşayan, göğüs hizasından yukarısı görünmeyen meçhul
adam

sinemadaki Paic bulaşık deterjanı reklamında, kirli ta-
bakları yıkayacağına güle oynaya kıran adam. Dış ses sert
bir tonla, "Bu çözüm değil!" diyor, adam umutsuzca se-
yircilere bakıyor, "Peki ama çözüm ne?"

demiryolu hattının yakınındaki Arenys de Mar plajı,
Zappy Max'a³ benzeyen bir otel müşterisi

Pasteur de Caudéran Kliniği'nin doğumhanesi, derisi yü-
zülen tavşan gibi havada sallanan bebek, aynı bebek ya-
rım saat sonra, yıkanıp paklanmış, giydirilmiş, minik kar-
yolada yan yatıyor, omuzuna kadar çekilmiş örtünün al-
tından bir eli dışarı çıkmış

Juliette Gréco'yla evlenen aktör Philippe Lemaire'in ka-
bına sığmaz hali

televizyon reklamında, gazetesinin arkasına gizlenmiş ba-
banın, kızını taklit ederek havaya attığı çikolata kaplı Pico-
rette drajelerini ağzıyla yakalamaya çalışıp beceremeyişi

Venedik'teki Zattere kordonunda, '60'lı yıllardan '90'lara
kadar otel olan asma çardaklı ev

1980'lerin ortaları, Paris'te, Palais de Tokyo Müzesi'nin
salonlarından birinin duvarlarında, toplama kamplarına
gönderilmeden önce yerel yöneticiler tarafından fotoğ-
raflanmış yüzlerce donup kalmış surat

Lillebonne'daki evin arka avlusunda, nehrin üzerine kon-
durulan kenef, şırl şırl akan su kâğıtlarla beraber dışkıları
da ağır ağır sürüklüyor

çocukluğun ilk yıllarına ait bütün o alacakaranlık görün-
tüler, yazın bir pazar günü ışık saçan su birikintileri, öl-
müş akrabaların dirildiği, bilinmez yollarda yürüyüp
durduğumuz rüyalar

Scarlett O'Hara'nın öldürdüğü *yankee*'yi merdivenlerde

sürükleyişi; doğurmak üzere olan Melanie için Atlanta sokaklarında koş a koş a doktor arayışı

kocasının yanında uzanmış Molly Bloom'un görüntüsü; hayatında ilk defa bir oğlanla öpüşmesini hatırlaması ve evet evet evet deyişi

annesi ve babasıyla birlikte, 1952'de, Lurs'da bir yol kenarında öldürülen Elizabeth Drummond'un görüntüsü

uykuya dalarken bile insanın peşini bırakmayan kimi gerçek, kimi hayalî görüntüler sadece onlara ait bir ışığın içinde yüzen anların görüntüleri

Öleli yarım asır geçmiş dedelerin, ninelerin ve ölmüş anne babaların kafalarının içindeki milyonlarcası gibi, bu görüntüler de bir anda yok olup gidecek. Daha biz doğmadan önce göçüp gitmiş insanların ortasında küçük bir kız olarak belirdeğimiz görüntüler, tıpkı çocuklarımızın küçüklük hallerinin hafızamızda anne babamızla ya da sınıf arkadaşlarımızla yan yana olduğu görüntüler gibi. Günün birinde biz de çocuklarımızın anılarında, torunların ve henüz doğmamışların arasında belireceğiz. Hafıza da cinsel arzu gibi, hiç durulmuyor. Ölmüşlerle hayattakileri, gerçek varlıklarla hayalî olanları, rüya ile hikâyeyi iç içe geçiriyor.

Şeyleri, insanların yüzlerini, hareketleri, duyguları andandırmaya yaramış, dünyaya yön vermiş, kalplerin çarpmasına, cinsel organların uyanmasına yol açmış binlerce kelime bir anda silinip gidecek.

sloganlar, sokakların ve tuvaletlerin duvarlarındaki grafi-tiller, şiirler ve muzır öyküler, unvanlar

anamnez, epigon, noema, nazariyat... Her seferinde sözlüğe bakmamak için tanımlarıyla birlikte bir deftere not edilmiş terimler

vaktiyle başkalarının gayet doğal bir şekilde kullandığı, günün birinde bizim de aynı şekilde kullanabileceğimizi aklımızdan geçirmediğimiz kimi tabirler, kati surette, inkâr edilemez bir hakikat

unutmak için çabaladığımız, zihnimizden silmeye çalıştıkça inatla daha da yerleşen berbat cümleler, geçkin orospular gibisin

erkeklerin gece yatakta sarf ettiği cümleler, her istediğini yapabilirsin benimle, senin oyuncağınım

var olmak susamadan kendini içmektir⁴

11 Eylül 2001'de ne yapıyordunuz?

in illo tempore pazar ayininde

pinpon ihtiyar, velvele yapmak, çok sükseli, gabi! çoktan tedavülden kalkmış deyişler tesadüfen tekrar kulağa çalındığında, kaybedilen bir eşya neden sonra bulunduğu gibi, birden kıymete binerler ve nasıl olup da unutulmaya direndiklerine hayret eder insan

bazı kişilere ya da belli bir yere parola gibi ilanihaye yapıp kalan kimi sözler, tam o noktadan geçerken bir yolcunun ağzından çıktığı için, N14 otoyolunun aynı noktasından her geçişinizde aynı söz mutlaka zihninize hücum eder, tıpkı Büyük Petro'nun yazlık sarayının bahçesindeki üzerine bastığınızda fişkıriveren, toprağın altına gizlenmiş fiskiyeler gibi

ergenlik çağında tutulan defterlere kaydedilen cümleler, alıntılar, dilbilgisi kitabından örnekler, küfürler, şarkı sözleri

başpapaz Trublet intihalciydi, intihalci, intihalci⁵

bir kadın için yegâne övünç, mutluluğun göz kamaştıran yası olabilir⁶

hafızamız dışımızdadır, zamanın yağmurlu bir nefesinde⁷

rahibe için en yüksek mertebe, bakire olarak yaşayıp azi-ze olarak ölmektir⁸

çevir yazı kanmasın, dikenlerim tüy tüy oldu...

küçük bir nazarlık, ucunda kalpli bir domuzcuk / yüz paraya almıştı pazarda / lafı mı olur yüz paranın aramızda⁹

benim hikâyem, bir aşkın hikâyesi¹⁰

çatalla fırtlanır mı? Çocuğun biberonuna zamazingo konur mu?

(tevezuda birinciyim, iyide de kötude de bir numarayım, mademki güzelsin bana gülmelisin, sıkı can kolay çıkmaz, kısa kes uzun hava olmasın, kurtuldum! diyordu Yunus peygamber balinanın karnından çıkarken, Âdem madende badem yemiş, defalarca tekrarlına tekrarlına artık ne ilginç ne de gülünç gelen, hatta bayağılıklarıyla rahatsız eden, aile içi sırdaşlığı pekiştirmekten başka işe yaramayan, evliliğin çatırdamasıyla da uçup giden yersiz, münasebetsiz tekerlemeler yine de bazen, eski kabilenin dışın-

da, insanın dilinin ucuna geliverirler; ayrılıktan yıllar sonra ondan geriye kalan da aslında bir tek budur)

vaktiyle var olduğuna şaşırduğumuz kelimeler, *mastoc* [irikiyim] gibi (Flaubert'in Louise Colet'ye yazdığı mektuptan), *pioncer* [sızaki olmak] gibi (Georges Sand'in Flaubert'e mektubundan)

bir Rus adam uğruna altı ayda öğrenilen Latince, İngilizce, Rusça ve geriye sadece *da svidania, ya tebia lioubliou, karacho* sözlerinin hatırdta kalması

evlilik nedir? Hediye paketinde bir kuku

hâlâ kullanan birilerinin olmasına hayret ettiğimiz bayatlamış mecazlar, daha iyisi Şam'da kayısı

ey ilk bahçenin dışında toprağa verilen Annemiz

göle maya çalmak sonra oldu boşa kürek çekmek, derken patinaj yapmak... miadını dolduran deyimler

hazzetmediğimiz erkek lafları, otuzbir çekmek, saplamak

okulda öğrendiğimiz ve dünyanın karmaşasını çözdüğümüz hissi veren sözler. Sınavdan çıkar çıkmaz, zihnimize girdiklerinden daha büyük bir hızla çekip giderlerdi

ninelerin, dedelerin, anne babaların dillerinden düşürmedikleri, bizi sinir eden sözler, nedense vefatlarından sonra, yüzlerinden çok bunlar gelir akla, *fazla merak kediye öldürür*

görüldüğü gibi kaybolmuş kısa ömürlü ürünler, ünlü

markaları değil de onları hatırlamak, kimselerle paylaşamayacağı mahrem bir anı gibi hoşuna gider insanın, Dulsol şampuan, Cardon çikolata, Nadi kahve

*Leylekler Uçarken*¹¹

*Marianne de ma jeunesse*¹²

Madam Soleil¹³ hâlâ aramızda

aşkın bir hakikat içindeki dünya inançsızlıktan mustarip¹⁴

Her şey bir saniye içinde silinip gidecek. Beşikten ölüm döşegine dek derlenen sözlük tarihe karışacak. Suskunluğa bürünecek her şey ve onu anlatacak bir sözcük olmayacak. Aralık dudakların arasından hiçbir şey, ben men, çıkmayacak. Dil ise dünyayı kelimelere dökmeye devam edecek. Bayram sofrası sohbetlerinde, yüzü gittikçe silinen bir isimden ibaret olacağız ve giderek eski devirlere ait, adsız sansız yığının içinde kayıplara karışacağız.

Oval, sepya bir fotoğraf, üzeri gofreli pelür kâğıtla korunan, yıldız şeritli bir albüme yapıştırılmış. Altında, *Photo Moderne, Ridel, Lillebonne (S. Inf.re)*. Tel: 80 yazıyor. Kahverengi saçları başının tepesinde lüle olmuş, dudaklarını sarkıtmış tombul bebek, oymalı masanın ortasına konmuş yastığın üzerinde yarı çıplak oturuyor. Pulu arka plan, masanın üzerindeki ince, sırmalı örtü, bebeğin karnını açığa çıkaracak şekilde yukarı çekilmiş işleme- li gömleği (bebeğin eli cinsel organını örtüyor), omuzdan tombik kola doğru kayan bağcık, bunların hepsi resimlerdeki aşk tanrısına ya da melek tasvirlerine benzer bir etki uyandırmak üzere tasarlanmış gibi. Bu kare tabettirilip bütün akrabalara birer kopya verilmiştir mutlaka ve herkes çocuğun kime çektiğini tespit etmeye girişmiştir hemen. Aile arşivine ait, herhalde 1941'den kalma bu parçadan, dünyaya geliş ritüelinin küçük burjuva âdetlerine göre sahnelenişinden öte bir şey okumak mümkün değil.

Aynı fotoğrafçının imzasını taşıyan başka bir fotoğraf, bu sefer albümün kâğıdı daha sıradan, yıldızlı şerit de yok, muhtemelen yine aynı aile fertlerine dağıtılmak üzere çoğaltılmış; dört yaşlarında, ciddi, dolgun ve sağ-

lıklı yüzüne rağmen neredeyse hüzünlü bir ifadeye sahip küçük bir kız, ortadan ayrılmış kısa saçları kelebek şeklinde fiyonk yapılmış kurdelelerin bağlandığı tokalarla iki yandan arkaya doğru tutturulmuş. Sol eli aynı oymalı masaya dayalı, burada tamamı görünen masa XVI. Louis stili. Kızın bluzu dar geliyor sanki, askılı eteğinin önü göbeğinin bombesi yüzünden hafifçe yukarı kalkmış, raşitizm belirtisi belki de (aşağı yukarı 1944).

Muhtemelen aynı yıla ait, kenarları tırtıklı başka iki küçük fotoğrafta, aynı çocuk karpuz kollu, farbalalı elbisesiyle daha ufak tefek görünüyor. İlkinde, saçları iri bukleler halinde topuz yapılmış, kalın çizgili elbise giymiş, yapılı bir kadının yanına muzipçe sokulmuş. Ötekinde, sol yumruğunu havaya kaldırmış, sağ elinden bir adam tutuyor. Umursamaz bir edayla duran uzun boylu adamın üzerinde açık renk bir ceketle pilili pantolon var. İki fotoğraf da taşlarla döşeli, çiçeklerle çevrili bir avlunun alçak duvarının önünde aynı gün çekilmiş. Başlarının üzerinden geçen çamaşır ipinde bir mandal asılı kalmış.

Savaş sonrasının bayram günlerinde, sofranın sonu gelmez yavaşlığında, hiçlikten çıkar ve şekle büründü çoktan başlamış zaman; anne babaların bize cevap vermeyi unutup ara ara buğulu bakışlarla gözlerini diktikleri zaman, bizlerin olmadığı ve hiçbir zaman olmayacak olduğumuz zaman, önceki zaman. Misafirlerin birbirine karışan sesleri, dinleye dinleye neredeyse bizim de tanık olduğumuza inandığımız ortak hadiselerin büyük anlatısını örerdi.

'42 yılının dondurucu kışını anlata anlata bitiremezlerdi; açlık, şalgam, iaşe ve tütün karneleri, bombardımanlar

savaşın habercisi kuzey ışığı
yollarda Bozgun manzaraları, at arabaları, bisikletler,
yağmalanan dükkânlar
yıkıntıları eşeleyerek fotoğraflarını, paralarını arayan fe-
laketedeler

Almanların gelişi –herkes onların tam olarak *nereden*,
hangi şehirden girdiklerini belirtirdi–, her zamanki gibi
nazik İngilizler, patavatsız Amerikalılar, işbirlikçiler, Di-
reniş’e katılan komşu, bilmem kimin Kurtuluş’tan sonra
kafası kazınan kızı

yerle bir edilen, hiçbir şeyin kalmadığı Le Havre, kara-
borsa

Propaganda

bir deri bir kemik atlarla Caudebec’ten Seine’i geçerek
kaçmaya çalışan sefil Almanlar

içinde Almanların olduğu bir vagonda gürültülü bir şe-
kilde osurup sonra da ortalığa, “madem içimizden geçen-
leri onlara söyleyemiyoruz, biz de koklatırız,” diyen köy-
lü kadın

Açlık ve korkunun ortak zemininde her şey, ya özne be-
lirtilmeden “yapıldı”, “edildi” diye ya da “biz” diye anlatı-
lıyordu.

Pétain’den omuz silkerek bahsederlerdi, daha iyisi
bulunamadığı için göreve geri çağrıldığında bile zaten
bunak bir ihtiyardı. Gökyüzünde dönüp duran V2’lerin
uçuşunu ve homurtusunu taklit eder, ilgimizi uzun süre
canlı tutmak için en dramatik bölümleri, *ne yapıyorum
ben şimdi*, teatral biçimde eski dehşet anlarını canlandı-
rılırdı.

Ölümlerle, şiddetle, yıkımlarla dolu bu hikâyeyi neşey-
le, şakalaşarak anlatışlarını telafi etmek istercesine ara
ara duyulu ve tumturaklı bir cümleyle keser, “*bir daha*

asla kimsenin başına gelmesin böyle şeyler,” peşinden, sanki bilinmeyen bir mercinin uyarısıyla, bu keyif ânının vicdan azabıyla, bir süre sessizleşirlerdi.

Ama sadece gözleriyle gördüklerini ve yiyip içerken yeniden yaşayıp canlandırabilecekleri şeyleri anlatıp dururlardı. Görmeyip de bildikleri hakkında konuşacak yetenekten ya da kanaatten yoksunlardı. Dolayısıyla, ne Auschwitz'e götürülmek üzere trenlere bindirilen Yahudi çocuklar ne Varşova gettosunda açlıktan ölenlerin her sabah toplanan cesetleri ne de Hiroşima'daki 10.000 derece sıcaklık vardı. Bu yüzden, daha sonra tarih dersleri, belgeseller, filmler de gideremeyecekti bu izlenimi: Gaz odaları ve atom bombası ile karaborsaya düşen tereyağı, hava saldırısı alarmları, sığınaklar aynı döneme ait değildi.

Onu bir önceki savaşla, yani '14'te kanla ve şerefle kazanılmış Büyük Savaş'la kıyaslayarak yavaş yavaş konuşur olmaya başlamışlardı, kadınların sofrada saygıyla dinlediği bir erkek adam savaşıydı o. Chemin des Dames'ı, Verdun'u, zehirli gazla öldürülen askerleri, 11 Kasım 1918'de çanların çalışını anlatırlardı. Cepheye giden tek bir gencin bile geri dönmediği köylerin isimlerini sayarlardı. Siperlerde çamura batmış askerlere karşı, kafalarının üstüne bomba yağmadan, sıcakta ve emniyette beş yıl geçiren '40'taki esirler! Kimin daha çok kahraman ya da daha talihsiz olduğu kavgasına tutuşurlardı.

Henüz kendilerinin de olmadığı zamanlara, Kırım Savaşı'na, Parislilerin sığınanları yediği 1870 Kuşatması'na uzanırlardı.

Anlattıkları geçmişte savaşlardan ve açlıktan başka bir şey yoktu.

Seneler çeşitli imgeler, fotoğraflar, dönemin gazete haberleri, popüler şarkıları, filmleri, reklamları, sloganları, siyasi gelişmelerinden hareketle 1940'lardan 2000'li yıllara uzanan deneysel bir metin, bir tür toplumsal kronik.

En mahrem anlarına, hayatındaki önemli dönemeçlere kendi kuşağının hikâyesini de dahil edip tarihin kaydını tutan ve bunu yaparken klasikleşmiş otobiyografi yazınının dışına çıkan Ernaux, anlatının merkezine kendini koymaktan bilhassa kaçınıp bireysel tarihiyle kolektif tarihi bir araya getiriyor. Sınıf çatışması, kadın çalışmaları gibi konulara da yer vererek toplumsal bir bellek yazını oluşturuyor.

"Okumanız gereken en iyi kitaplardan biri."

Deborah Levy

"*Seneler* yalnızca otobiyografi yazını için değil, sanat için de devrim niteliğinde."

John Banville

#fransizedebiyatı #toplumsalbellek #kadinyazını #tarih #anı #otobiyografi

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [@](#) | [X](#) canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-4881-3

9 789750 748813